



Arrest

nr. 28 347 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2009 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 28 februari 2008 dient zij een aanvraag in tot het verkrijgen van visum type D gezinshereniging.

Op 26 mei 2008 wordt de aanvraag goedgekeurd en wordt zij in het bezit gesteld van een visum gezinshereniging.

Op 13 februari 2009 biedt de echtgenoot van verzoekster zich aan bij de gemeente Sint-Genesius-Rode voor een attest van woonst van verzoekster.

Op 17 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissing wordt betekend aan verzoekster op 20 februari 2009. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Reden van de beslissing:

Art. 42 quater §1, 4) van de wet van 15.12.1980

Uit het verslag van de gemeente van d.d. 13.02.2009 blijkt het volgende: op 13.02.2009 heeft de echtgenoot zich aangeboden voor een attest van woonst van zijn echtgenote. Dit was nodig voor een procedure voor het Vredegerecht. Na nauwelijks 4 maanden samenwoonst dient de echtgenote een verzoek in bij de vrederechter om afzonderlijk te mogen verblijven.

Uit het document van het Vredegerecht te Sint Genesius Rode blijkt dat de echtgenoot dwingende en voorlopige maatregelen vraagt omdat zij grovelijk haar plicht verzuimt en de verstandhouding tussen de echtgenoten ernstig verstoord is. De echtgenoot vraagt toestemming om op het adres (...) te mogen blijven wonen met verbod aan beide partijen zich ter verblijfplaats van de andere aan te bieden of er binnen te dringen zonder diens toestemming, op straf te worden uitgedreven zo nodig met de hulp van de openbare macht. De echtgenoot vraagt tevens aan de echtgenoten verbod op te leggen gemeenschappelijke of eigen meubelen en voorwerpen die zij in hun bezit hebben te vervoerden weg te geven, in pand te geven, te hypothekeken of er zich op welke manier ook van te ontdoen. Hij vraagt ten slotte zijn echtgenote te veroordelen tot de gerechtelijk interesten en kosten van het geding en de tussen te komen beschikking uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal.

Uit al deze feiten blijkt dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging. Bijgevolg wordt het recht op verblijf ingetrokken.

(...)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de gedingvoerende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en tenslotte voert verzoekster aan dat verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoekster verwijst vooreerst naar de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er geen sprake is van gezamenlijke vestiging van verzoekster met haar echtgenoot. Verzoekster merkt op dat de bestreden beslissing volledig is gebaseerd op een verslag dat werd opgesteld door de gemeente van Sint-Genesius-Rode op 13 februari 2009. Verzoekster stelt dat in dit verslag werd gemeld dat de echtgenoot van verzoekster een attest van woonst is komen ophalen, omdat dit noodzakelijk was om een procedure tot het bekomen van dringende en voorlopige maatregelen voor de vrederechter op te starten. Verzoekster licht toe dat het verslag van de gemeente het document van het vredegerecht citeert met de tekst van het verzoek. Verzoekster stelt dat enkel en alleen op basis van het bezoek van de echtgenoot van verzoekster aan het gemeentebestuur werd besloten om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster, daar er immers geen enkele andere overweging of feiten in de bestreden beslissing vermeld staan. Verzoekster licht toe dat het document van het Vredegerecht een kopie betreft van het model verzoekschrift dat aan alle particulieren wordt meegegeven door de griffie van het Vredegerecht, indien zij kenbaar maken een procedure te willen opstarten tot het bekomen van

dringende en voorlopige maatregelen. Verzoekster voert aan dat er in casu sprake is van een overschrijding van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, daar er slechts 1 werkdag was tussen het bezoek van de echtgenoot van verzoekster aan het gemeentebestuur en de bestreden beslissing. Verzoekster acht de motivering van de bestreden beslissing te summier, aangezien enkel het voormelde verzoekschrift wordt geciteerd.

Verzoekster wijst erop dat verwerende partij zich dient te baseren op alle informatie die tot haar beschikking is teneinde tot een beslissing te komen in een individueel dossier met betrekking tot een verblijfsrecht van een persoon. Zij verduidelijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat de overheid met kennis van zake individuele beslissingen treft. Verzoekster argumenteert dat verwerende partij op basis van de informatie die werd verkregen door het gemeentebestuur van Sint-Genesius-Rode de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden door hieruit onmiddellijk af te leiden dat er geen gemeenschappelijke vestiging meer is van verzoekster met haar echtgenoot. Verzoekster meent dat dit weliswaar een aanwijzing kan zijn dat er geen gemeenschappelijke vestiging meer is, maar wijst erop dat de verwerende partij ook de opdracht had kunnen geven om een relatieverslag te laten opmaken door een wijkagent. Verzoekster concludeert hieruit dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door op basis van deze feitelijke vaststellingen de conclusie te trekken dat er geen gemeenschappelijke vestiging meer is en aldus het verblijfsrecht van de echtgenote van een Belg in te trekken. Tenslotte stelt verzoekster dat de beslissing op dit punt niet geldig gemotiveerd is.

In een tweede onderdeel van haar middel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing inhoudt dat verzoekster niet in staat zou worden gesteld om een gemeenschappelijk leven te leiden met haar echtgenoot en hun toekomstig gemeenschappelijk kind. Verzoekster meent dat het nemen van de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Na een inhoudelijke verwijzing naar artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster dat het EVRM het principe heeft bevestigd van het recht op het privéleven en het gezinsleven. Verzoekster vervolgt haar betoog door er vooreerst op te wijzen dat zij is gehuwd met een persoon die de Belgische nationaliteit heeft en van wie zij een kind verwacht. Verzoekster wijst erop dat zij en haar echtgenoot zich hebben verzoend en dat er een einde is gesteld aan de procedure voor de vrederechter, nog voor de inleidingszitting van deze zaak. Op 10 maart 2009 besloot de vrederechter dat het verzoek van de echtgenoot van verzoekster zonder voorwerp is geworden naar aanleiding van de verzoening tussen beide partijen. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een inmenging is van de Belgische Staat in het recht op bescherming van haar privéleven en gezinsleven. Volgens verzoekster kan een staatsinterventie in dit fundamenteel recht slechts aanvaard worden indien deze interventie beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM. Zij beklemtoont dat deze tussenkomst wettelijk voorzien is, met name wettelijke basis heeft in nationaal recht en in voldoende mate voorzienbaar is en dat deze interventie slechts kan plaatsvinden in het kader van de doelen die worden opgesomd in artikel 8, §2 van het EVRM. Ten slotte stelt verzoekster dat deze staatsinterventie noodzakelijk dient te zijn in een democratische samenleving. Zij wijst erop dat deze voorwaarden cumulatief zijn. Verzoekster concludeert vervolgens dat in casu niet voldaan is aan de tweede en de derde voorwaarde voorzien in artikel 8, §2 van het EVRM.

Verzoekster voert aan dat zij niet kan inzien hoe een dergelijke inmenging zou kunnen worden gerechtvaardigd in een democratische samenleving. Zij stelt dat deze inmenging niet noodzakelijk, noch proportioneel is tot het vooropgesteld doel en dat het evenwicht tussen de belangen van het recht op bescherming van het privéleven en het familieleven en het belang van de Staat om de toegang tot het grondgebied te reglementeren niet in evenwicht is. Verzoekster betoogt dat men bezwaarlijk kan stellen dat het feit dat de bestreden beslissing is genomen op basis van de loutere vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster zich naar het gemeentebestuur begaf om een attest van woonst te bekomen, teneinde een procedure van dringende en voorlopige maatregelen te bekomen, voldoende zwaar doorweegt om een schending van artikel 8 van het EVRM te rechtvaardigen. Tenslotte concludeert verzoekster dat de bestreden beslissing op dit punt eveneens slecht is gemotiveerd.

In haar repliekmemoire beklemtoont verzoekster dat de procedure tot dringende en voorlopige maatregelen in het kader van het artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek niet betekent dat één van de partijen te kennen geeft om de relatie niet verder te zetten. Verzoekster maakt hierbij het onderscheid met een echtscheidingsprocedure en zij licht toe dat het vragen van dringende en voorlopige maatregelen kadert in het concreet regelen van een crisisperiode in een relatie en dat dit aldus dient opgevat te worden als het inlassen van een bezinningsperiode voor partijen.

Verzoekster maakt tevens een tweede opmerking in haar repliekmemoire door er nogmaals op te wijzen dat te snel conclusies trekken uit bepaalde informatie nefast is, zeker als het betrekking heeft op het verblijf van een persoon die een gezinsleven heeft uitgebouwd dat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name het artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het gegeven dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, waardoor het recht op verblijf wordt ingetrokken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de feitelijke gegevens van de zaak, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit dit oogpunt.

De Raad merkt op dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS nr. 101.624, 7 december 2001).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag indiende op 28 februari 2008 tot het verkrijgen van een visum type D gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd goedgekeurd op 26 mei 2008 en verzoekster werd vervolgens in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie. Op 17 februari 2009 blijkt dat de minister van Migratie- en asielbeleid tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet daar er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging.

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie een eind gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In casu motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

“Uit het verslag van de gemeente van d.d. 13.02.2009 blijkt het volgende: op 13.02.2009 heeft de echtgenoot zich aangeboden voor een attest van woonst van zijn echtgenote. Dit was nodig voor een procedure voor het Vredegerecht. Na nauwelijks 4 maanden samenwoont dient de echtgenote een verzoek in bij de vrederechter om afzonderlijk te mogen verblijven.

Uit het document van het Vredegerecht te Sint Genesius Rode blijkt dat de echtgenoot dwingende en voorlopige maatregelen vraagt omdat zij grovelijk haar plicht verzuimt en de verstandhouding tussen de echtgenoten ernstig verstoord is. De echtgenoot vraagt toestemming om op het adres (...) te mogen blijven wonen met verbod aan beide partijen zich ter verblijfplaats van de andere aan te bieden of er binnen te dringen zonder diens toestemming, op straf te worden uitgedreven zo nodig met de hulp van de openbare macht. De echtgenoot vraagt tevens aan de echtgenoten verbod op te leggen gemeenschappelijke of eigen meubelen en voorwerpen die zij in hun bezit hebben te vervoeren weg te geven, in pand te geven, te hypothekeken of er zich op welke manier ook van te ontdoen. Hij vraagt ten slotte zijn echtgenote te veroordelen tot de gerechtelijk interesten en kosten van het geding en de tussen te komen beschikking uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal.

Uit al deze feiten blijkt dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging. Bijgevolg wordt het recht op verblijf ingetrokken.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster zich inderdaad op 13 februari 2009 naar het gemeentebestuur begaf om een attest van woonst te verkrijgen, teneinde een procedure van dringende en voorlopige maatregelen op te starten. Verzoekster betwist deze vaststelling niet. De Raad wenst te benadrukken dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en dat hij niet vermogt zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur. Aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing, komt het de Raad niet onredelijk voor dat de verwerende partij op basis van de haar gekende gegevens, met name dat de echtgenoot van verzoekster om dwingende en voorlopige maatregelen verzoekt en de procedure in het kader van artikel 23 van het Burgerlijk Wetboek wenste op te starten, besluit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de Belgische onderdaan die zij vervoegt. Het komt de Raad dan ook voor dat de verwerende partij haar beslissing heeft gestoeld op een correcte feitenvinding en dat haar tevens geen onzorgvuldigheid bij het onderzoek naar de specifieke situatie van verzoekster kan verweten worden.

Waar verzoekster de verwerende partij verwijt van enkel en alleen op basis van dit bezoek van haar echtgenoot te hebben besloten tot de beëindiging van haar verblijfsrecht, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er nogmaals op dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om op basis van de voormelde feitelijke gegevens vast te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging is, zodat de verwerende partij geen andere overwegingen of feiten in de bestreden beslissing diende te vermelden. Van een summier motivering is, in tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden, geen sprake. De bestreden beslissing geeft op een zeer omstandige wijze alle relevante feitelijke

gegevens weer waarop zij zich gebaseerd heeft om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. In zoverre verzoekster stelt dat de verwerende partij zich dient te baseren op alle informatie die tot haar beschikking is, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar met welke informatie er geen rekening zou zijn gehouden. In casu was het niet nodig om nog een relatieverslag te laten opmaken door de wijkagent aangezien de echtgenoot van verzoekster duidelijk te kennen heeft gegeven aan de gemeente dat hij de wettelijke samenwoning wenst stop te zetten en dat zij de echtelijke woning heeft verlaten. Dit volstond om vast te stellen dat er van een gezamenlijke vestiging geen sprake is. Er kan immers slechts sprake zijn van een minimum aan relatie indien beide betrokkenen een relatie willen. Het gegeven dat het document van het vredegericht te Sint-Genesius-Rode waarvan sprake is in de bestreden beslissing een kopie betreft van het model verzoekschrift dat aan alle particulieren wordt meegegeven door de griffie van het vredegericht indien zij kenbaar maken een procedure te willen opstarten tot het verkrijgen van dringende en voorlopige maatregelen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster een vordering heeft ingediend tot het indienen van voorlopige en dringende maatregelen waarbij de vrederechter verzocht werd om de echtgenoten te machtigen afzonderlijk te verblijven en verbod op te leggen aan beide partijen zich ter plaatse van de andere aan te bieden of er binnen te dringen zonder diens toestemming. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake was van een gezamenlijke vestiging op het ogenblik van de beoordeling door de administratie. Het is niet omdat er geen echtscheidingsprocedure werd opgestart dat moet worden aangenomen dat er nog sprake is van een gezamenlijke vestiging. Verzoekster betwist overigens niet dat zij de gezamenlijke woonst had verlaten.

Waar verzoekster kritiek uit op de bestreden beslissing omdat de situatie, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, reeds is gewijzigd, beklemtoont de Raad dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van de informatie waarvan zij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing wettig kon besluiten op grond van artikel 42quater, §1, 4^o van de Vreemdelingenwet dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging en om aldus het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. De echtgenoot van verzoekster gaf duidelijk te kennen dat hij de wettelijke samenwoning wenste stop te zetten. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing dateert van 17 februari 2009, terwijl de beschikking van de vrederechter waarin werd vastgesteld dat de vordering van de echtgenoot van verzoekster zonder voorwerp is, dateert van 10 maart 2009.

De Raad besluit aldus dat verwerende partij niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister van Migratie en -asielbeleid niet correct waren, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoekster aanvoert dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid bij het

nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Door op te merken dat er slechts één werkdag was tussen het

bezoek van de echtgenoot van verzoekster bij het gemeentebestuur en de beslissingname door de Dienst Vreemdelingenzaken toont verzoekster niet aan dat het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. Zoals reeds werd uiteengezet had de verwerende partij voldoende informatie om op een kennelijk redelijke wijze te kunnen oordelen dat er geen sprake was van een gezamenlijke vestiging.

Wat de aangevoerde schendingen van het artikel 40 van de Vreemdelingenwet betreft, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met de hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad vooreerst op dat dit artikel het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Uit wat reeds is uiteengezet is duidelijk gebleken dat verwerende partij op grond van het artikel artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wettig kon besluiten dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging en om aldus het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS nr. 157.953, 26 april 2006, RvS nr. 130.936, 30 april 2004). Een rechtmatige toepassing van het Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar echtgenoot zal worden gescheiden, doch dat zij enkel tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het land van herkomst in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien wijst de Raad erop dat indien de situatie daadwerkelijk gewijzigd is en dat er opnieuw sprake is van een gezamenlijke vestiging, verzoekster opnieuw een aanvraag tot verblijf kan indienen in functie van haar Belgische echtgenoot.

Verzoekster heeft niet aangetoond dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Het middel is in zijn geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU